

וכאשר שמעו שאני מתגורר איתו באותו התא הם קישרו את זה. מרוב שאנשים דיברו, זה עלה לי בראש, אבל לא האמנתי שאדם כלי כך קרוב יכול להזיק לי כך. גם אז לא ביקשתי להינתק ממנו.

אחר כך התחלתי לשחזר הכל, עם המיכ"תבים מאולין ומהבנות שלו, והתרופות שנתן לי, והבנתי שזה הכל סיפור שבנוי על סיפור. היום אני מרגיש אליו שינאה. הרי הוא בן-אדם שרצה לקחת את החיים שלי ולעשות אותי נכה:

עד כאן סיפורו של דרור לוי.

ג'גד משה לוי הוגש כתבי-אשום על גרימת חבלה חמורה לדרור, והוא מוחזק כיום בכיור.

דרור עדיין מרגיש חלש. הוא אינו יכול

לצאת לחופשה ולבקר אותה, הפסיקו לי פתאום את החופשות. כהתחלה אמרו לי שזה מפני שהפרתי את תנאי-החופשה, אבל אחר כך אמרו לי שהגיע מידע שאני רוצה לברוח. כל אותו זמן האמנתי במשה, לא היה לי כל חשד.

אחרי שעברתי לגור בחדר עם משה לוי, התרבו המיכתבים מאולין ומהסבתא שלה, ומשה התחיל לתת לי לשתות איוון אבקה, ואמר שזה ויטמינים. הרגשתי שאני נרדם מזה. אחרי זמן-מה חשתי כאבים בצד שמאל של הבטן.

בדרך כלל אני בחור כריא, אבל הכאבים היו כליכך חדים, כמו דקירות מבפנים.

רופא-הכלא ברק אותי ונתן לי כדורי הרגיעה, אבל התחלתי גם לסבול מחום גבוה, היו לי 40 מעלות חום. היו לי צמרמורות של קור וחום, ואז נתנו לי זריקות שהרגיעו את

שלו לא באות, וגם המישפחה שלו נטשה אותו. הוא סיפר לי על חייו לפני הכלא, על כך שהיה קבלן-חשמל מצליח ועל הילדות שלו.

נקשרתי אליו, מפני שהיה לו ראש, אפשר היה לדבר איתו והוא לא השתמש בסמים. גם אני לא השתמשתי מעולם בסמים קשים. מה שלוי סיפר, כאילו רשש ממני להפסיק להשתמש בסמים כתנאי לחברות בינינו, זה לא נכון. הוא באמת אמר לי שכדאי לי להפסיק להשתמש בחשיש, זה היה הסם היחיד שנגעתי בו. אבל גם זה לא היה תנאי לחברות שלנו.

האישפוז הראשון שלי היה באפריל 1988. היתה לי דלקת ברכייה-השתן, והייתי באישפוז שבועיים-שלושה. (בבית-החולים גילו הרופאים סיכת ביטחון באיברי-מינו של דרור, והם הצליחו להוציאה בלי לגרום לו נזק.) כשחזרתי מהאישפוז עברנו לגור בחדר

נה לוודא שלא תהיה בעייה, ושלא יקרה לה משהו. ידעתי שלחזור לשם אי-אפשר, אז חי-שבתי לשלוח לשם מישהו שזו העבודה שלו. מגן-דויד היה במרחק צעדים אחרים מהבית שלה, אז טילפנתי למגן-דויד. ביקשו שגור"הה, אבל זה היה בלתי-אפשרי. אז במגן-דויד חשבו שזו הודעת-שווא, ולא שלחו אמבולנס. כל אחד מאיתנו הלך הביתה. לא ידעתי מה קורה עם האשה, אבל לא יכולתי לישון על מותה וגם לא בלילות שאחרי-כך. על מותה נודע לי מהעיתון אחרי כמה ימים, כאשר גילו את הגופה.

המיטרה קרה, הגיעה קודם אל שני השותפים שלי, ואחרי-כך גם אלי. בבית לא האמינו. היה להם קשה לעכל את זה.

במהלך המישפט לא היה לנו כסף, וקי-בלתי עורך-דין ממשלתי. לא חשבתי שאצא זכאי, אבל גם לא חשבתי שאורשע ברצח.

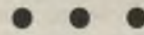
אני שונא

אותו!

חשבתי שבית-המישפט יתחשב בזה שנגררתי, ושלא הלכתי במטרה להרוג. זה ברור שלא רציתי לעסוק בפשע, כי לוא רציתי בכך, לא הייתי משקיע מאמצים בלימוד מוד מיקצוע. כשהורשעתי, ראיתי את כל חיי נחרבים.

חמש שנים ישבתי בכלא באר-שבוע. שם עשיתי חלק מבחינות הבגרות, אנגלית, מתמטיקה וחיבור. רציתי להמשיך ללמוד כדי להגיע לאוניברסיטה. הייתי גם ספורטאי טוב בכלא, שיחקתי כדורגל וכדורסל.

כאשר אני נפטר, ביקשתי להעביר אותי לכלא יותר קרוב לאמא, כי היא לא צעירה. אין לה מכונית, והיה לה קשה להגיע פעם בשבועיים לכאר-שבוע. היא לא התלוננה, והיתה באה לכל ביקור, אבל כמה פעמים התעלפה מעייפות וחולשה.

ח' צי שנה אחרי שהועברתי לכלא-איילון היכרתי את משה לוי.

שנינו עברנו בשלוט. התחלנו לדבר, והוא היה בא אלי לחדר. הוא סיפר לי מדוע הוא יושב, אבל ידעתי כבר, והוא לא היה צריך לספר לי.

למשה לוי לא היו ביקורים כלל. הבנות

אחד. משה שאל אם אני רוצה שהוא יכיר לי בחורה. היו באות אלי לביקור כמה ידידות, אבל שום דבר רציני, ומשה אמר שאוולין היא קרובה שלו, בחורה רצינית מחולון. התחילו להגיע מיכתבים מאולין אלי. הייתי עונה, ושאלתי מתי היא תבוא לביקור. בשבת שהיתה צריכה לבוא היא לא הגיעה. משה צילצל אליה ואמר שהיתה לה תאונת-דרכים. הוא היה מתקשר ונותן לי לדבר עם בחורה. היא נשמעה חמודה. אולי, אילו הייתי חוקר אותה על המיכתבים שלנו, הייתי מגלה כבר אז שהכל סיפורים. אבל הוא משך אותי עוד תקופה, ואחרי-כך הגיעה גם תמונה שלה. בתמונה היא נראתה שחרחרת, שיער מתול-תל, עיניים כהות, ממש חמודה.

מהמיכתבים התפתח רומאן רציני. מההתחלה הכוונה שלנו היתה לא סתם להעביר את הזמן, אלא להיות רציניים. כאשר הייתי צריך

הכאב לכמה שעות. אבל כאשר עברה השפעת הזריקה, חזרו הכאבים. בסוף החליטו לשלוח אותי לצילום רנטגן.

למולי המכונה בכלא היתה מקולקלת, ושלחו אותי לבית-החולים אסף הרופא לצי-לום. שם גילו שיש לי מורסות פנימיות. ניתחו אותי מיד והוציאו מהבטן שלי כמויות גדולות של מוגלה, אבל זה לא עזר. הכאבים נמשכו, וגם הרגל התנפחה לי. אז הכניסו אותי לניתוח שני, וכניתוח הזה הפסקתי לנשום. אמי ראתה את הרופאים רצים עם האלונקה לטיפול נמרץ, ואמרו לה שאני גוסס, אבל הצליחו להחזיר אותי לחיים.

בניתוח השאירו את המעיים שלי בחוץ, כדי שלא יזדהמו, והחזירו אותי לכלא. שכנתי במירפאה בכלא. לא החזירו אותי לתא עם משה לוי, לפי הוראות הנהלה. אבל היינו באותו האגף, הוא קיבל אישור והיה מבקר אותי בכל יום במירפאה. הוא ראה לי, הביא לי את הכדורים ושתייה, והיה נראה שהוא כואב יחד אתי.

בבית-החולים אמרו לי הרופאים שזה לא ויהם טיבעי, אבל לא האמנתי להם. ציודתי במשה לוי. אבל היו כמה פרופסורים בבית-החולים שזכרו את המיקרים הקודמים של משה לוי, כי הם היו מיקרים נדירים ומוזרים,

לשחק כדורגל וכדורסל כמו קודם לכן, יש לו כאבים פנימיים, והרופאים אינם יודעים כיצד יתפתח מצבו, מכיוון שאין לכך תקדימים. דרור ומישפחתו זועמים על הפירסומים שנעשו בעיתונות, כאילו משה לוי תמך באמו של דרור.

אף פעם לא לקחתי ממנו כסף! מה, אני מתה ברעב? אמרה גילה.

מירה סיפרה שפעם אחת, כאשר דרור שכב בבית-חולים, הביא אחד הסוהרים לגילה 200 ש"ח, מתנה ממשה לוי. גילה סירבה בתוקף לקחת את הכסף, אבל הסוהר אמר לה שהוא אינו יכול להחזיר את הכסף והיא חייבת לקחת אותו. את הכסף הזה תרמה גילה לבית-הכנסת.

גילה לועגת לקמיעות וללחשים שאוולין וסבתה שלחו לה למכביר במיכתביו.

משה היה קורא לי. אמא, אמרתי לו שיש לי חמישה בנים ואני לא זקוקה לעוד בן. מה פתאום אמא שלו?

תיקות כל בני המישפחה היא בבקשת-החנינה, שהגישו לנשיא. הם מקווים שהוא יתחשב בנסיבות המיוחדות של המקרה, ויחון את דרור.

מירה בטוחה שדרור ישוקם, ושהם יקימו מישפחה מאושרת.

דרור בחוג מישפחתו פאזל על הקיר

ללאווין נוסקובי, חיפה